

begyndt at holde til hos Svend Øl og Per Brændevin og det øvrige uhyggelige Selskab nede i Mosekærshusene. Men spørger man ham derom, lader han, som om han ikke hører det, og giver sig til at tale om andre Ting.

Hver Lørdag Eftermiddag, naar Vejret blot er taaleligt, drager Hansine og Børnene ud til Kirkegaarden med Rive og Vandkande for at hæge Familjens Begravelsesplads. For Børnene er disse Vandringer efterhaanden bleven en Slags Forlystelse, en Indledning til Søndagens glade Højtid. For Hansine derimod vedbliver denne Time, hvori hun stille gaar og pusler om sin Mands, sin Søns og sine Forældres Grave, at være Ugens egentlige Andagts- og Opbyggelsestid, i hvilken hun gennem Minderne finder Erstatning for, hvad Livet nægtede hende. Først nu, da Emanuel er borte, og hun kan tænke paa ham uden Uro, uden Bekymring og uden Bitterhed, — først nu synes hun rigtigt at eje ham, at turde give ham sin fulde Fortrolighed og hele sin Kærlighed. Ja, ogsaa „Gutten“ har ligesom faaet nyt Liv for hende nu, da Fortidens Skygger er vegne fra hans Billede.

— — Men der er ogsaa Andre, der besøger Emanuels Grav. Ikke saa sjælden hænder det, at en eller flere Baade med sortklædte Mænd og